

РЕШЕНИЕ

№ 1312

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 02.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9177** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 ал. 2-4 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу решение № ПО-144 от 02.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалба на дружеството срещу постановление изх. № С200022-023-0002517 / 14.08.2020 г. на публичен изпълнител за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ). С уточняваща молба от 09.12.2020г. се иска обявяване на нищожността на ПНПОМ, както и на Решение № ПО-144/02.09.2020г. на директора на ТД на НАП С. и алтернативно се иска отмяната, като незаконосъобразно, на Решение № ПО-144/02.09.2020г. на директор на ТД на НАП С.. Отмяната на вече посоченото ПНПОМ и на потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С., като нищожни, на основание чл.177 ал.2 от АПК, се обосновава с оглед влязлото в сила решение на Административен съд София – град по адм. дело № 3951/2020г., с което са отменени наложените предварителни обезпечителни мерки с ПНПОМ с № С200022-023-0000970/20.03.2020г. на публичния изпълнител по отношение на дружеството – жалбоподател в рамките на едно и също ревизионно производство, както и като незаконосъобразно, поради несъответствие на наложената обезпечителна мярка с целта на закона, постановяването му при липса на обезпечителна нужда, при значително възпрепятстване на дейността на дружеството и в нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК.

В жалбата са развити и доводи, че за налагането на настоящите – втори поред обезпечителни мерки, липсва каквото и да било ново обстоятелство, като мотивите на

публичните изпълнител и на директора на ТД на НАП са общи и обосновават несъобразяване с влязлото в сила съдебно решение. Твърди се, че мотивите за налагането на ПОМ са формални, както и фактическите констатации в искането за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ с № Р-22220220000666-039-002/13.08.2020г. на органите по приходите. Сочи се и че наложеното обезпечение не съответства на очакваното задължение, доколкото не е обоснован размера на публичното вземане от 40 000 лв. главница и 5 000 лв. лихва.

В заключение се твърди, че с налагането на обезпечителните мерки се нарушава нормата на чл.121 ал.3 от ДОПК, тъй като се създават значителни затруднения за дейността на дружеството, доколкото с оглед характера на дейността му е отнета възможността да разплаща текущите си разходи в икономическата си дейност, при наличието на други активи на дружеството, които могат да послужат като обезпечение. Твърди се и, че възможността за искане на разрешения за неотложни плащания по чл.229 ал.3 от ДОПК, не санира факта на незаконосъобразност на ПНПОМ, доколкото тази възможност е свързана с редица ограничения - по отношение обхвата на плащанията, изискваните документи от ревизираното лице, дискрецията на решаващия орган, времето за произнасянето му и т.н.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Й. от САК, който в позиция по същество и в представени писмени бележки поддържа жалбата и моли да се прогласи нищожността на ПНПОМ № С200022-023-0002517/14.08.2020г. на публичен изпълнител и на Решение № ПО-144/02.09.2020г. на директора на ТД на НАП С., както и алтернативно – пледира за отмяната като незаконосъобразно на Решение № ПО-144/02.09.2020г. Претендира разноси в размер на заплатената държавна такса.

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП-С., чрез юрк. Н., изразява становище за неоснователност на жалбата, за законосъобразност на оспореното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

По делото са приети като доказателства представените с административната преписка, както и допълнително представените от жалбоподателя Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220220000666-020-006/15.12.2020г., с която срока за извършване на ревизията е удължен до 30.04.2021г.. Прието като доказателство е и представеното от ответника Определение № 9364/18.12.2020г. по адм.дело № 12150/2020г. по описа на АССГ, с което е продължен срока на наложените спрямо жалбоподателя ПОМ с ПНПОМ изх.№ С200022-023-0002517/14.08.2020г. до приключване на ревизионното производство, възложено със ЗВР № Р-22220220000666-020-001/04.02.2020г.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и извърши проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220220000666-020-001/04.02.2020г. е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване на публични задължения, в т.ч. за корпоративен данък и ДДС. ЗВР е изменяна със ЗИЗВР от 18.02.2020г., 11.03.2020г., 05.05.2020г. и 15.12.2020г., като срокът на ревизията е продължен до 30.04.2021г.. С искане № Р- 22220220000666-039-002/13.08.2020г. определеният ръководител на ревизията е поискал предварително обезпечаване на задълженията на

жалбоподателя в ревизионното производство. Искането е второ поред, след като с Решение № 5289/12.10.2020г. по адм.дело № 3951/2020г. по описа на Административен съд София – град е отменено Решение № ПО-69/16.04.2020г. на Директора на ТД на НАП, с което се потвърждава Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ С200022-023-0000970/ 20.03.2020г. Съобразно изложеното в искането за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ от 13.08.2020г. очакваният размер на задълженията, които ще бъдат установени с РА е за ДДС – 40 00 главница и 10 000 лихви към 13.08.2020г., а по предходното искане за предварително обезпечаване на задължения очаквания размер на задълженията за корпоративен данък е бил в размер на 45 000 главница и 5 000 лв.лихва към 13.03.2020г.

Посочено е в искането от 13.08.2020г., че налагането на предварителни обезпечителни мерки е необходимо за предотвратяване извършването на сделки и действия с имущество на ревизираното лице, вследствие на които ще бъде затруднено събирането на задълженията, във вече посочения размер. Отбелязано е, че дружеството притежава оборудване и стопански инвентар на стойност 20 594,10 лв., като по-голямата част от тази стойност е амортизирана, както и че притежава 49 на сто от капитала на [фирма] със стойност 25 758 546,23 лв. както и, че е декларирало е вземания от банки и трети лица в размер на 210 822,64лв.

С ПНПОМ изх.№ С200022-023-0002517/ 14.08.2020г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка на жалбоподателя, находяща се в Ю. БЪЛГАРИЯ АД за сумата от 50 000,00 лева. Запорното съобщение до банката е връчено на 18.08.2020 г., а ПНПОМ изх.№ С200022-023-0002517/ 14.08.2020г. е връчено на управителя на дружеството по електронен път на 20.08.2020г. / л.88/. С жалба № 53-00-2205/26.08.2020г. / л.80-82/ ПНПОМ е обжалвано пред директора на компетентната териториална дирекция по реда на чл. 197, ал. 1 ДОПК. С решение № ПО-144/02.09.2020г. на директора на ТД на НАП С. жалбата, е оставена без уважение. Междувременно, с жалба от 04.09.2020г. ПНПОМ изх.№ С200022-023-0002517/ 14.08.2020г. е обжалвано и пред АССГ, по която жалба е образувано настоящето производство.

С Определение № 9364/18.12.2020г. по адм.д. № 12150/2020г. на АССГ, постановено в производство по реда на чл.121, ал.4 от ДОПК, съдът е продължил срока на наложените обезпечителни мерки с ПНПОМ изх.№ С200022-023-0002517/ 14.08.2020г.

Както вече бе посочено, оспореното пред настоящия състав ПНПОМ е второ поред в ревизионното производство. Първото постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх.№ С200022-023-0000970/20.03.2020г. е оспорено от жалбоподателя по административен ред, като с решение № ПО-69/16.04.2020 г. директорът на ТД на НАП-гр.С. е отхвърлил жалбата. С окончателно решение № 5289 от 12.10.2020г. съдът е отменил решение № ПО-69 / 12.04.2020 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него ПНПОМ изх. № С200022-023-0000970/20.03.2020г. на гл.публичен изпълнител при ТД на НАП-гр. С..

За да постанови решението си, съдът е приел, че:

- с оглед разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, не е извършена преценка на имущественото състояние на ревизираното лице, доколкото обезпечителната нужда не може да се определи само от очаквания размер на задълженията, а следва да се извърши преценка и на възможността задължението в този размер да се изпълни с

разполагаемото имущество и то при съобразяване с условията по чл. 121, ал. 3 от ДОПК.

- наложената обезпечителна мярка не е съобразена с целта на обезпечението да се предотврати извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на публичните задължения ще бъде невъзможно или значително трудно, поради липсата на конкретни или каквито и да било обстоятелства, които да обосновават необходимост от налагане на обезпечение върху имущество на длъжника.

- липсват мотиви за налагане на обезпечителни мерки и не е доказана обезпечителна нужда.

- наложената мярка противоречи, както на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, така и на преследваната от закона цел.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 197, ал. 2, изр. второ ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът извършва преценка и на законосъобразността на ПНПОМ. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (ПНПОМ и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Съдът намира че ПНПОМ е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП - С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил мотивирано решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, което е валидно и допустимо.

На първо място, съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателя за нищожност на ПНПОМ изх.№ С200022-023-0002517/14.08.2020г. и на потвърждаващото го решение № ПО-144/02.09.2020г. на директора на ТД на НАП С.. Неоснователни са доводите за нищожност на ПНПОМ, свързани с повторността на постановлението и издаването му в хода на обжалването пред съд на ПНПОМ от 20.03.2020г. и потвърждаващото същото постановление решение на директора на ТД на НАП С.. При отхвърлено от съда искане за продължаване на срока на наложените обезпечителни мерки с ПНПОМ от 20.03.2020г. с Определение № 5768/31.07.2020г. по адм.дело № 6795/2020г. на АССГ / л.9/, действието на същите е преустановено с изтичането на срока, за който са наложени, дори и без да е било необходимо

издаването на изрично постановление на публичния изпълнител за отмяната им. Неоснователни са и доводите на жалбоподателя за нищожност на ПНПОМ и поради противоречието му с влязъл в сила съдебен акт – вече посоченото Определение № 5768/31.07.2020г. по адм.дело № 6795/2020г. на АССГ, доколкото в същото определение съдът не е обсъдил по същество законосъобразността на наложените обезпечителни мерки, с оглед разпоредбата на чл.197 от ДОПК, а е извършил преценка за наличието на условията по чл.121 от ДОПК за продължаване на срока на действието им.

Преценка за законосъобразност на наложените обезпечителни мерки с ПНПОМ от 20.03.2020г., е извършена с Решение № 5289 от 12.10.2020г. по адм.дело № 3951/2020г. на АССГ, с което съдът е отменил решение № ПО-69 / 12.04.2020 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него ПНПОМ изх. № С200022-023-0000970/20.03.2020г. на гл.публичен изпълнител при ТД на НАП-гр. С.,но решението е постановено след издаването на ПНПОМ от 14.08.2020г. и на Решение № ПО-144/02.09.2020г. на ТД на НАП С., оспорени в настоящето производство, поради което не са налице и предпоставките на чл.177 ал.2 от АПК за прогласяването им за нищожни.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК поставя изисквания за допускане на обезпечението - наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане, следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Този принцип изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

В конкретния случай извода, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва не е мотивиран и обоснован по никакъв начин – както в ПНПОМ, така и в потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С., независимо от многословността на последното. Предварителното обезпечение следва да се прилага само при констатирана и обоснована опасност, че изпълнението на очакваните по размер задължения ще бъде сериозно затруднено или осуетено, а конкретни фактически

твърдения за последната не са посочени.

На следващо място - в обжалваното постановление не са посочени конкретни или каквито и да било обстоятелства, които да обосновават необходимост от налагане на обезпечение върху имущество на длъжника. С оглед липсата на мотиви за налагане на обезпечителни мерки, съдът намира, че в случая не е доказана обезпечителна нужда, а наложената мярка противоречи, както на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, така и на преследваната от закона цел.

И не на последно място - липсва каквото и да е мотивиране на посочения в искането и впоследствие и в постановлението "очакван" размер на задълженията, който да обоснове размера на наложените обезпечителните мерки, което препятства да се провери изискването на чл.195, ал.7 ДОПК за съответствие между обезпечението на държавното вземане с подлежащите на установяване данъци, по реда на ал.5 на същата разпоредба, към която препраща нормата на чл.121, ал.2 ДОПК. Налагането на обезпечения именно в размер на 50 000 лв., съобразно посочен "очакван" размер на задълженията / идентичен както общ размер с посочения в ПНОПМ изх.№ С200022-023-0000970/20.03.2020г./, съдът намира че се явява произволно определен, без от органите по приходите да е доказано, че съответства на един установяем, съобразно изискванията на ДОПК размер на обезпечителната нужда

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че оспореното решение се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на дружеството – жалбоподател следва да бъдат присъдени и направените в хода на съдебното производство разноски в размер на 50 лв. – за държавна такса.

Водим от горното съображения и на основание чл. 197, ал. 1 - 4 ДОПК, вр. с чл.144, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, Трето отделение, 66-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], решение № ПО-144/02.09.2020 г. на директора на ТД на НАП– С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С200022-023-0002517/14.08.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С., дирекция „Събиране“.

ОТМЕНЯ постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С С200022-023-0002517/14.08.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С., дирекция „Събиране“.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] направените в производството разноски в размер на 50/петдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

